

strany odevzdati mu koupenou realitu s příslušenstvím do užívání již dne 1. listopadu 1920, a zda k příkazu záložny učinil podání na okresní správu politickou, že se Občanská záložna v H. vzdává hostinské koncese v Besedním domě ve prospěch Josefa H-y. Právní jednání, o která tu jde, spadala do oboru advokátní činnosti obviněného, třebaže byl tehda též členem představenstva Občanské záložny v H. Jako advokát nesměl spolupůsobiti při nesprávnostech, jež se v nálezu právem vytýkají. Tvrzení obviněného, že Josefa H-u zastupoval a o podmínkách kupní smlouvy poučoval advokát Dr. F., je nesprávné potud, že, jak z obsahu důvodů kárného nálezu v souhlase s dotčenou kupní smlouvou a se svědectvím Dr. F-a vyplývá, tento advokát při sepisování kupní smlouvy mezi Občanskou záložnou v H. s Josefem H-ou nebyl přítomen. Kárným nálezem jest zjištěno, že Josefu H-ovi šlo o to, by mohl ve smlouvený čas převzít koupený objekt v užívání za účelem provozování hostinské živnosti a že se nemohl spokojiti jen s činží Vojtěchem Č-em placenou, ježto by to bylo k jeho velké škodě. Námitka, že nelze advokátu sepsavšímu smlouvu se stranami, brániti, by pak jednu z nich ve sporu ze smlouvy nezastupoval anebo za změněných poměrů nese-psal jinou smlouvu mezi jednou z původních smluvních stran a třetí osobou, je nepřijatelná a netřeba se s ní obírat, ježto o tuto otázku tu nejde.

Odvolání obviněného co do trestu nelze rovněž přiznati úspěch. Poukaz odvolání na § 265 tr. ř. jest bezpodstatným, poněvadž ustanovení tohoto § trestního řádu jest ustanovením čistě hmotněprávním a nemá proto jeho obdobné použití místa v kárném řízení, kdež lze použití toliko obdoby ustanovení processuálních, nehledíc ani k tomu, že jeho ustanovení nelze vklíniti do soustavy kárného trestání, kde nejsou pro zákonem určité vymezené skutkové podstaty stanoveny určité tresty. Námitce odvolání, že veškeré úkony tvořící předmět napadeného nálezu jsou v těsné souvislosti, a že nebylo je proto kvalifikovati jako tři samostatné přečiny, a že neprávem byla obviněnému upřena polehčující okolnost doznání, nelze přisvědčiti. Přes souvislost úkonů obviněného, o něž tu jde, jsou tu přece tři různé skutky, jež kárná rada právem kvalifikovala jako tři samostatné přečiny, a správným jest též výrok nálezu, že obviněný nic nedoznal, co nebylo již ze spisů patrné. Obviněný popíral svoji vinu v každém směru. Trest kárnou radou obviněnému vyměřený jest jeho vině a přitěžujícím tu okolnostem zcela úměrným, i když se přihlíží k tomu, že kárná rada neměla od doby činů, jež jsou předmětem tohoto kárného řízení, důvodu, by se s jeho činností jako advokáta zabývala. Bylo proto odvolání obviněného v obou směrech zamítnouti.

Čís. 47 dis.

Jde o porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, udílel-li advokát právní poradu určité osobě z obsahu její společenské smlouvy, a pak převzal zastupování jiné osoby proti oné z obsahu téže společenské smlouvy.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Ds II 1/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací pro advokáty a advokátní kandidáty nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 13. listopadu 1926, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinu porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Napadený nález zjistil, že se Jan D. s obviněným v prosinci 1918 radil, zda by si mohl zajistiti do pozemkové knihy společenskou smlouvu, uzavřenou na dobu původně do 1. března 1931, dne 10. října 1917 s Josefem B-em, o níž pak Anna B-ová opět provdaná P-ová, nabývší vlastnictví mlýna s pozemky dne 16. února 1918, písemně uznala v kanceláři Dr. R-y dne 2. srpna 1918, že je jí vázána, že obviněný dal Janu D-ovi v této věci písemnou zprávu ze dne 7. prosince 1918, označenou v palmárním účtě obviněného jako »poradní dopis straně«, v níž mu mezi jiným sdělil, že prozkoumal celou tu věc, že dne 23. prosince 1919 podal jménem Františka P-y, jenž 1. prosince 1918 mlýn od Anny B-ové koupil, na Jana D-a žalobu, v níž tvrdil, že vlastnictví Františka P-y k mlýnu s pozemky jest úplně neomezeno a nezatíženo žádným užíváním ve prospěch žalovaného, a navrhoval, by bylo uznáno, že Janu D-ovi nepřisluší užívání mlýna a pozemků, a že je povinen dalšího užívání se zdržeti, a že zastupoval Františka P-u též ve sporu zahájeném na žalobu Františka P-y a Anny B-ové, opět provdané P-ové, na Jana D-a, jeho manželku a dítky, dne 17. září 1920 podanou a domáhající se uznání nejsoucnosti řečené již společnosti a uložení povinnosti žalované straně zdržeti se dalšího vykonávání práv z její společenské smlouvy s Josefem B-em a z rovněž řečené již listiny ze dne 2. srpna 1918 plynoucích. Podle dalších zjištění nálezu věděl obviněný z obsahu kupní smlouvy ohledně dotčeného mlýna uzavřené mezi P-ou a B-ovou, jím sepsané, že společenská smlouva D-ova, kterou již z dřívějška znal, je stále ještě v platnosti, věděl tudíž, že bera na sebe zastoupení P-y bude nucen postupovati proti svému dřívějšímu klientu D-ovi na podkladě obsahu téže společenské smlouvy, ohledně níž mu před tím udílel radu, a neuplatňoval za P-u proti D-ovi výhradně jen nějaké nové okolnosti, jež vznikly až po té době, kdy on sám D-ovi z obsahu řečené společenské smlouvy dával radu, nýbrž naopak uplatňoval z největší části jen námitky na podkladě a z obsahu této společenské smlouvy.

Ve vyličeném postupu obviněného shledala kárná rada právem podstatu přečinu porušení povinností povolání, neboť udílel právní radu Janu D-ovi z obsahu jeho společenské smlouvy a převzal pak zastoupení Františka P-y proti Janu D-ovi z obsahu téže společenské smlouvy. Právem shledala kárná rada v postupu tom též podstatu přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, ježto takový postup jest s to otřásti ctí a vážností stavu advokátského a důvěrou v něj, kdyžt veřejným soudním projednáváním může přijíti ve známost, že advokát zastupuje stranu

v podstatě v téže věci, ve které před tím již udílel radu odpůrci. Obviněný namítá, že v oněch sporech šlo o řešení docela jiného právního poměru, než když ho Jan D. žádal o radu, zda by mohl společenskou smlouvu dáti knihovně zajistiti. Námitka ta však neobstojí, uváží-li se, že šlo, jak z obou žalobních proseb vidno, v obou sporech v podstatě o to, zda společenská smlouva D-ova jest po právu čili nic. Podle § 10 adv. řádu bylo povinností obviněného odepříti zastupování Františka P-y v obou těch sporech proti dřívějšímu klientu Janu D-ovi. Ostatně odvolání samo to uznává, uvádějíc, že zastoupení Anny P-ové odmítl a že do sporu Františka P-y proti Janu D-ovi zahájeného jiným právním zástupcem teprve později jen proto vstoupil, poněvadž František P. byl jeho starým, dlouholetým klientem. V odvolání se dále vytýká, že v napadeném nálezu se uvádí obsah dopisu obviněného Janu D-ovi ze dne 10. prosince 1918, a na to ihned se připojuje, že z podání žaloby později patrně sešlo, což vše je uvedeno prý v takové souvislosti, jakoby se jednalo o to, by proti manželům B-ovým bylo snad žalobou vymoženo zajištění společenské smlouvy ze dne 10. října 1917; citovaný dopis ze dne 10. prosince 1918 a zamýšlená žaloba Jana D-a týkala prý se však docela něčeho jiného, totiž toho, že chtěl Jan D. uplatniti proti Anně B-ové nyní opět provdané P-ové nějaké náhradní nároky. K tomu se jen podotýká, že v uvedeném dopisu se mluví o podání žaloby na manžele B-ovy. Odvolatel sám uznává, že je to (totiž zmínka nálezu, že z podání žaloby později patrně sešlo) pro posuzování tohoto případu lhostejným. Tvzení odvolání, že Jan D. obviněnému nic nesdělil o tom, co s Annou B-ovou opět provdanou P-ovou ujednal u Dr. R-y v B. a zda tam s ní vůbec něco ujednal, je v rozporu s položkou palmárního účtu obviněného zasláního Janu D-ovi »přezkoumání smluv s manželi B-ovými«, a i v rozporu s obsahem dopisu obviněného ze dne 7. prosince 1918. K námitce, že není správným zjištění napadeného nálezu, že žaloba Františka P-y byla zamítnuta jen v nepatrné části, se připomíná, že v nálezu se správně uvádí, že soud zamítl žalobu Františka P-y a jen v nepatrné části, pokud si osoboval Jan D. výhradné užívání mlýnice, uznal, že přísluší žalobci společné držení a užívání. Odvolání bylo jako bezdůvodné zamítnouti.

Čís. 48 dis.

Opatření podle § 17 kárn. statutu (zastavení provozování advokacie, bylo-li proti advokátu zavedeno vyšetřování u trestního soudu) vztahuje se na dobu až do pravoplatnosti rozsudku trestního soudu.

(Rozh. ze dne 2. prosince 1927, Ds II 10/27.)

Nejvyšší soud jako kárný soud druhé stolice pro advokáty a advokátní kandidáty nevyhověl stížnosti obviněného proti usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně z 10. září 1927, jímž bylo stěžovateli zastaveno prozatímně vykonávání advokacie.